Έρικ Εμμάνουελ Σμιτ, *Όσκαρ*, Θέατρο Ιλίσια-Βολανάκης, χειμώνας 2003-'04

Όπως και πέρυσι έτσι και φέτος ο Δ. Λιγνάδης μας πρόσφερε στιγμές αληθινής συγκίνησης κι ευαισθησίας. Σκηνοθέτησε με λιτότητα και αμεσότητα ένα έργο, που εύκολα θα μπορούσε να γίνει γραφικό. Ερμήνευσε ένα δεκάχρονο αγόρι, που πάσχει από λευχαιμία και διανύει τις τελευταίες μέρες της ζωής του. Εγχείρημα δύσκολο και επικίνδυνο, καθότι ο ηθοποιός καλείται να ανασύρει στοιχεία από τις παιδικές του μνήμες και τις συμπεριφορές των παιδιών που παρακολουθεί. Ο Δ. Λιγνάδης (Όσκαρ) κατόρθωσε να κρατήσει το μέτρο επενδύοντας στην ειλικρίνεια των αισθημάτων τού ρόλου του και να αποδώσει με πηγαία αφέλεια και αυθορμητισμό τις αντιδράσεις ενός δεκάχρονου. Η κίνηση και η υποκριτική του ήταν μελετημένες και αφοπλιστικές. Δίπλα του η πεπειραμένη, καλή ηθοποιός, Τζένη Ρουσσέα, γέμισε τη σκηνή με την ωριμότητα της υποκριτικής της.

Καθάριος λόγος (μτφρ. Μ. Ντενίση), μοντέρνα και ευφρόσυνα σκηνικά και κοστούμια (Έλλη Παπαγεωργακοπούλου). Έργο καλογραμμένο που θα ήταν δυνατότερο αν παραλειπόταν ο μονόλογος της γιαγιάς Ρόουζ, στο τέλος.

Πρόκειται για ένα έργο που καταδεικνύει ότι η ωριμότητα δεν είναι προνόμιο μόνο των ενηλίκων. Πίσω από τη φαινομενική ανεμελιά και αμεριμνησία των παιδιών μπορεί να κρύβεται ώριμη σκέψη και προβληματισμός για το φαινόμενο της ζωής. Η ούτως ή άλλως σύντομη ζωή μας θα μπορούσε κάλλιστα να συνοψιστεί στις 12 μέρες του έργου, αρκεί να είμαστε πρόθυμοι να συμβιβαστούμε με τη σχετικότητα του χρόνου. Η παιδική φαντασία το κατάφερε, αποδεικνύοντας ότι η ένταση και η ποιότητα των αισθημάτων είναι αυτές που δίνουν ουσιαστικό νόημα στα γεγονότα.